

'Zwijnen zijn jullie! Zwijnen! Vuile zwijnen! Allemaal!' Drie op de vier voetballertjes ergeren zich aan het gedrag van hun ouders langs de zijlijn. Bij de jeugd ploegen van AC Milan geldt daarom zelfs een stadionverbod voor vaders en moeders. Langs de zijlijnen van het Belgische jeugdvoetbal nog niet, maar dat kan snel veranderen. 'Nee, ik geef geen hand aan uw soort!'

TEKST DOUGLAS DE CONINCK FOTO'S BAS BOGAERTS

Mazenzele, bij Opwijk, vorige zaterdag.
"Uwe man, Jonas, uwe man!"
"Krapuul!"
"Wesley, als hij naar u stamp, stamp dan terug!"

"Vlieg terug naar uw land, klootzak!"

"Zwette!"

"Dwazen bok!"

"Stampt 'm gewoon met zijn dingetjes omhoog!"

Inzet van de match tussen VC Eendracht Mazenzele en FC Jeunesse Molenbeek is de eerste plaats bij de U15. Als Mazenzele wint, zet het Molenbeek op vijf punten, als Molenbeek wint, wipt het over Mazenzele. In de zestigste minuut, bij 1-3, legt scheidsrechter Jozef Pinnewaert de wedstrijd even stil na de uitsluiting van Tom Aelbrecht, de trainer van Mazenzele. Aangevuurd door supporters is hij het veld op gerend en heeft hij het nummer 15 van de tegenpartij, een van die *bougnouls*, "eens goed vastgepakt". Aan de zijlijn was gezien dat nummer 15 "een armbeweging" had gemaakt. Er wordt geduwd en getrokken, er zijn opeens verschillende brandhaarden tegelijk. De scheidsrechter trekt drie gele kaarten en stapt op het groepje uitzinnige vaders en moeders af: "Kijk mijnheer, het is zoals gij die naar de politie gaat en zegt dat ge hebt gezien dat uw buurman gisteren door het rood is gereden. Als ik het niet heb gezien, kan ik het niet bestraffen."

Over de omheining

De wedstrijd eindigt op 2-3, en met een nieuw incident rond nummer 15, maker van twee doelpunten en aangever van een derde. Een Mazenzeelse vader staat wijds gebaren te maken met zijn armen. Hij beeldt een vogel uit, of eerder een vliegtuig. "Zo zie, ja! Vliegen! Terug naar uw land!" Nummer 15 steekt een middelvinger omhoog, de vader maakt nu aanstalten om over de omheining te springen. De jongen zet de sprint in richting kleedkamer en wordt nog achterna geroepen: "Zwijnen zijn jullie! Zwijnen! Vuile zwijnen! Allemaal!" De man die dat roept is een veertiger. De voetballer tegen wie hij het roept is veertien.

Trainer Tom Aelbrecht belet de scheidsrechter de doorgang: "Ge hebt er ene van hen twee keer geel gegeven, en toch laat gij hem staan. Zijde blind of wat?" Met een snorretjesgebaar en een Hitlergroet mengt een Molenbeekse vader zich in de debatten: "Racist! Leert uw mannekes eerst eens sjotten!"

Een kwartier na de wedstrijd komt Jozef Pinnewaert, een heer van 68, gewassen en gekamd uit de douchecabine gestapt. Er zal hem van deze wedstrijd weinig bijblijven, zegt hij. "Het was een normale match. Eén als elke zaterdag. Vrij sportief ook, tot in de zestigste minuut misschien. Ik onthoud de goede dingen, ik heb enkele mooie combinaties gezien."

"Ouders die roepen? Dat hoor ik niet. Als ge dat in uw koppeke toelaat, verzwakt ge uzelf als scheidsrechter. Ik floot mijn eerste match op 13 april 1969. Ik kan niet zeggen dat er zo veel is veranderd. Geroepen werd er altijd, en vroeger misschien nog smeriger dingen dan nu. Nu komen er wel meer ouders kijken, dat is waar. Vroeger hadden de mensen daar geen tijd voor."

Hans Van Crombrugge, viervoudig voetbalvader en onderzoeker bij het Hoger Instituut voor Gezinswetenschappen, kan zo vertellen wie zich het meest aan wie heeft geërgerd, die zaterdag in Mazenzele. Hij organiseerde drie jaar geleden een bevraging bij 290 jeugdvoetballers en hun ouders. "Drie op de vier kinderen ergeren zich mateloos aan het gedrag van hun ouders", zegt Van Crombrugge. "Ze voelen buitenproportionele druk. Ze hebben het gevoel dat hun ouders hun favoriete spel alpakken. Drie op de vier, dat is echt veel."

"Vele ouders hebben onrealistische verwachtingen van een voetballend kind. Ze zien geen wedstrijden. Ze zien hun kind. De 21 andere spelertjes en de scheidsrechter zijn context. Ons onderzoek toonde aan dat één op de tien kinderen klaagt over straffen. Ze zijn bang, zeiden ze, om na een verloren wedstrijd bij papa in de auto te stappen. Bij AC Milan vinden jeugdwedstrijden al enkele jaren achter gesloten deuren plaats. Publiek is wel toegestaan, maar ouders van spelers niet. Die richting gaat het ook bij ons uit. Bij grotere clubs vind je geen cafetaria's meer naast de oefenvelden, en dat is een bewuste keuze. Men voorziet geen afdakjes en men maakt de ruimte tussen veld en omheining breder. Het nieuwe opleidingscentrum van Anderlecht is zo opgevat dat het echt oncomfortabel is om een wedstrijd te volgen. Bij KV Mechelen is er een ombudsman. Die moet waar nodig ouders tot de orde te roepen. Bij Eendracht Aalst is er tweemaal per jaar een verplichte ouderavond. De aanwezigheid van de ouders op zulke avonden is verplicht."

Ergens in de buurt van Oud-Heverlee mag een kind zijn favoriete spel niet meer spelen vanwege papa. Hij is door OHL uit het team gezet omdat papa's getier langs de zijlijn werd ervaren als hinderlijk voor de prestaties van het team.

"Bij KVK Tienen hebben ze vorig seizoen drie jeugdvoetballertjes uit de club gezet vanwege onhandelbare ouders", zegt Van Crombrugge. "Maar dan denk ik ook: het zullen waarschijnlijk geen supertalenten geweest zijn. Clubs zijn best wel hypocriet. Ze hebben de laatste jaren allemaal wel charters en gedragscodes om ouders op hun plichten te wijzen, maar een vlot scorende spits met een brullende vader zal niet zo snel worden weggestuurd."

DE MORGEN 19/11/2011

